

Sygn. akt V Ca 960/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Joanna Staszewska

Sędziowie: Sędzia SO Zbigniew Podedworny

Sędzia SR (del.) Joanna Machoń

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku H. W.

z udziałem (...)– Zarządu Dróg Miejskich w W.

o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 24 stycznia 2013 roku, sygn. akt VI Ns 803/12

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż wniosek oddalić;
2. zasądzić od H. W. na rzecz (...) kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 960/13

UZASADNIENIE

H. W. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) H. W. w W. wniosła o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 560,56 złotych z tytułu opłaty za zajęcie pasa drogowego, w celu funkcjonowania pawilonu handlowego oraz o zezwolenie na składanie w przyszłości do depozytu sądowego dalszych świadczeń z tego tytułu.

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2013 roku, w sprawie sygn. akt VI Ns 803/12 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zezwolił H. W. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 560,56 złotych tytułem opłaty za zajęcie pasa drogowego w celu funkcjonowania pawilonu handlowego; zastrzegł, że powyższy depozyt może być wypłacony uczestnikowi (...)– Zarządowi Dróg Miejskich w W.; zezwolił na składanie w przyszłości do depozytu sądowego dalszych świadczeń z tytułu korzystania z pasa drogowego w celu funkcjonowania pawilonu handlowego w postaci iloczynu kwoty 1,30 zł za metr kwadratowy powierzchni pawilonu i liczby dni w danym miesiącu kalendarzowym, gdy staną się wymagalne, do czasu wydania prawomocnej decyzji administracyjnej przez Zarząd Dróg Miejskich w W. oraz orzekł o kosztach postępowania.

Podstawą wydania tego orzeczenia były następujące ustalenia i rozważania:

Powołując się na treść art. 693¹ k.p.c., zgodnie z którą sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione oraz dyspozycję art. 693⁵ § 1 k.p.c., w myśl której jeżeli dłużnik jest zobowiązany do świadczeń powtarzających się, a zachodzą warunki do złożenia do depozytu sądowego świadczeń już wymagalnych, Sąd I instancji stwierdził, że może zezwolić dłużnikowi na składanie w przyszłości do depozytu dalszych świadczeń w chwili, gdy staną się wymagalne. Uznał przy tym, że zachodzą przesłanki złożenia świadczenia do depozytu, przytoczone w art. 467 pkt. 4 k.c. Wskazał bowiem, że z powodu innych, niż wymienione w art. 467 pkt 1-3 k.p.c. okoliczności, dotyczących osoby wierzyciela, świadczenie przez dłużnika nie może być spełnione.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało w całości zaskarżone apelacją uczestnika postępowania, który postanowieniu zarzucił:

1. nieważność postępowania /art.379 pkt 1 k.p.c/ względnie,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego /art. 467 kodeksu cywilnego/ oraz przepisów postępowania cywilnego / art.693 pkt 1 k.p.c/

Wskazując na te zarzuty apelujący wniósł o:

1. uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego oraz odrzucenie wniosku o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego w całości, względnie o:
2. zmianę postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy i oddalenie wniosku o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego w całości oraz o:
3. zasądzenie na rzecz uczestnika kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację uczestnika wnioskodawczyni wniosła o oddalenie jego apelacji w całości i zasądzenie od uczestnika postępowania na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja uczestnika postępowania zasługuje na uwzględnienie, chociaż w ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest zarzut dotyczący niedopuszczalności drogi sądowej, z uwagi na to, że przedmiotowa sprawa nie jest sprawą cywilną.

Należy bowiem podnieść, że choć nałożenie podstawowej opłaty wynika z decyzji administracyjnej, to spełnienie tego świadczenia może być realizowane na drodze cywilnej, a przepisy kodeksowe nie przewidują żadnych ograniczeń w tym zakresie. Z regulacji zawartej w kodeksie cywilnym wynika natomiast, iż w sytuacji, gdy dłużnik zobowiązania niewymagalnego będzie chciał spełnić świadczenie wcześniej, to w braku zgody wierzyciela uprawniony jest do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Niezależnie jednak od powyższych uwag należy wskazać, iż zasadny jest zarzut naruszenia dyspozycji art. 467 pkt 4 k.c. oraz art. 693 pkt 1 k.p.c.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawczyni wnosząc o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego przedmiotu świadczenia – opiera zasadność przedmiotowego wniosku na tym, iż zajmuje faktycznie, zabudowanym pawilonem handlowym, część pasa drogowego w rozumieniu ustawy z 21 marca 1985r. o drogach publicznych i należność za takie zajęcie – opłatę w rozumieniu art. 40 ww. ustawy chce złożyć do depozytu.

Jednakże jak wskazuje zasadnie apelujący, opłata za zajęcie pasa drogowego ustalana w oparciu o ustawę o drogach publicznych, jest opłatą publicznoprawną uiszczaną dla zarządcy drogi, której wysokość jest określana

po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, zakończonego wydaniem ostatecznej decyzji. Decyzją taką bezsprzecznie nie legitymuje się wnioskodawczyni, gdyż sama przyznaje, iż właściciel pasa drogowego - (...)wydał taką decyzję dla „(...)Sp. z o.o.” sp. k.

w W.. Natomiast faktyczne bez uzyskania decyzji administracyjnej zajęcie pasa drogowego podlega opłacie karnej naliczanej w trybie art. 40 ust. 13 ustawy o drogach publicznych. Jednakowoż obydwie tryby ustalania takich opłat – czy to w drodze decyzji, czy też opłat karnych za samowolne zajęcie pasa, opierają się na władczych rozstrzygnięciach organu administracyjnego – właściciela drogi publicznej i należą bezsprzecznie do sfery prawa administracyjnego.

Natomiast instytucja złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest instytucją prawa cywilnego umożliwiającą dłużnikowi „zabezpieczenie się” przed popadnięciem w zwłokę ze spłatą świadczenia poprzez złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu w sądzie powszechnym w wypadkach wskazanych m.in. w art. 467 k.c.

Podkreślić jednak należy z całą mocą, że aby w ogóle można było rozpatrywać zasadność wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego musi ten przedmiot świadczenia istnieć, to jest wynikać z istniejącego pomiędzy wierzycielem i dłużnikiem stosunku zobowiązaniowego, którego źródłem jest np. umowa pomiędzy nimi zawarta. Natomiast w sprawie przedmiotowej wnioskodawczyni zajmuje bez żadnego tytułu prawnego fragment przejścia podziemnego należącego do (...), do którego zajmowania na podstawie ww. decyzji administracyjnej, jest uprawniony inny podmiot.

Zatem nie istnieje pomiędzy (...)a H. W.żaden stosunek zobowiązaniowy pozwalający na przyjęcie, iż jest ona dłużnikiem (...), uprawnionym do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Pomiędzy wnioskodawczynią i apelującym brak więc zobowiązania, które określałoby ich wzajemnie jako dłużnika i wierzyciela, z których jeden ma spełnić świadczenie, a drugi może domagać się jego spełnienia. Nie istnieje również żaden przedmiot świadczenia, zatem brak jest substratu wniosku, gdyż wnioskodawczyni nie przedstawiła materialnoprawnych podstaw, by domagać się złożenia wskazanej we wniosku kwoty do depozytu sądowego. Nie spełniona jest zatem sama istota złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu, skoro taki przedmiot nie istnieje.

Niniejsze skutkować musi uznaniem również za zasadny zarzutu obrazy art. 693 pkt 1 k.p.c., to znaczy nie spełnienia wymagań formalnych wniosku inicjującego przedmiotowe postępowanie, a to poprzez niewskazanie zobowiązania, przy wykonaniu którego składa się przedmiot do depozytu. Ten warunek formalny, w kontekście powyższych rozważań, nie mógł być spełniony w ogóle, gdyż brak jest zobowiązania opartego na przedstawionym przez wnioskodawczynię stanie faktycznym i wynikającego z niego problemu z wydaniem przedmiotu świadczenia. Już to jedynie musiało skutkować oddaleniem wniosku.

Mając powyższe na uwadze należało uznać wniosek o złożenie przedmiotu do depozytu sądowego za bezzasadny i jako taki podlegający oddaleniu.

Niniejsze skutkować musi zmianą zaskarżonego postanowienia sądu pierwszej instancji i oddaleniem wniosku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. Na koszty te złożyła się opłata od apelacji (100 zł) oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 90 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).